

Александръ мѣ ѡтвѣща: тебе стигатъ дѣсать да зѣмнишь, но не и мѣнѣ да дамъ толкови. Другій пѣть ѣдинъ добаръ воинъ мѣ поиска ѣдно малко нѣшо, а той мѣ дади ѣдинъ цѣлъ градъ. Замала са ѡнзи сиромѣхъ като чѣ това, и рече: много ѣ това царю на ѣдного воина, а той мѣ ѡтвѣща: но не и на ѣдного царя.

”Общо да бѣди приѣтельското имѣнїе.

Феофрастъ като видѣ чи са разхѡждаше ѣдинъ волѣренъ съ ѣдного сѣтнаго сиромѣха, попыта ѡученицѣ свои: що са тии; и като мѣ ѡтвѣщаха чи са приѣтели, рече: ами зашо ѣдинатъ ѣ волѣренъ, а ѡнзи толкови сиромѣхъ;

Почтѣната ѡдѣжда.

Пѣкой философъ ѡтиде ѡу ѣдного княза, и слѡгитѣ като го видѣха съ прѡсты дрѣхи не го ѡставиха да влѣзи. Я той са вѣрна та са ѡблѣчи въ красна ѡдѣжда, ачи дойде пакъ: тогѣзи стражаритѣ ѡтвориха пѡртытѣ и го воспрїѣха съ чѣсть та го ѡувѣдоха. Като тѣи влѣзи философъ, за да са [присмѣи князю,